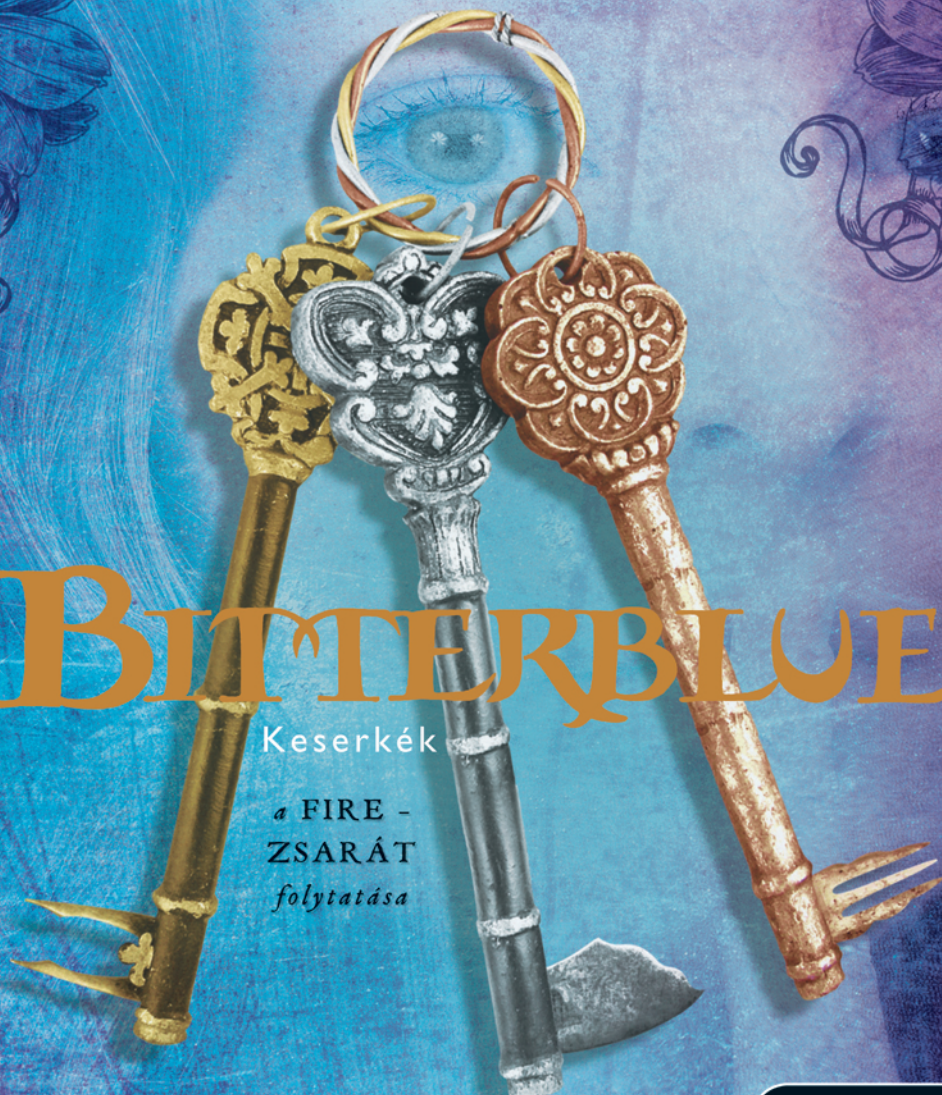

New York Times bestseller

BITTERBLUE

Keserkék

*a FIRE -
ZSARÁT
folytatása*

*finep
selection*

KRISTIN CASHORE

Kristin Cashore

BITTERBLUE

Keserkék

*Ezt mindig is
Dorothynak szántam*

— Prológus —

amának biztosan fáj, amikor így megmarkolja a karjánál, és a falikárpitnak löki. Mama nem kiált fel. Előle ugyan igyekszik elrejteni a fájdalmát, de visszafordul felém, és nekem minden gyötrelmét kifejezi arcának vonásaival. Ha apám megtudja, hogy anyámnak fáj, és hogy meg is mutatja nekem a fájdalmát, akkor elveszi tőle a kint, és valami mással helyettesíti.

Olyasmit fog mondani Mamának: „Drágám, semmi baj. Nem fáj, nem ijedtél meg.” Én pedig látni fogom az anyám arcára lopózó képtelnyt, amint lassan kezd összezavarodni. Apám így folytatja: „Nézz csak gyönyörű gyermekünkre! Nézd ezt a csodálatos lakosztályt! Látnod, milyen boldogok vagyunk? Minden rendben van. Gyere velem, szívem!” Mama csodálkozva visszabámul rá, azután rám néz, gyönyörű gyermekére a csodálatos lakosztályában, tekintete megmerevedik és üressé válik; mosolyog, hogy milyen boldogok vagyunk. Én is mosolyogni fogok, mert az én elmém sem erősebb az anyáménál. Azt mondom: „Érezétek jól magatokat, és gyertek vissza minél előbb!” Azután Apa előveszi a falikárpit mögött rejlő ajtó kulcsait, és Mama besétál a nyíláson. A hórihorgas Bogobáncs, aki addig zavartan és értetlenül állt a szoba közepén, utánasiet, apámmal a nyomában.

Amikor a zár bekattan mögöttük, én csak ott állok, és igyekszem visszaemlékezni, mit is csináltam éppen az iménti jelenet előtt. Mielőtt apám legfőbb tanácsosa, Bogobáncs belépett Mama lakosztályába, Apát keresve. Mielőtt Bogobáncs, aki karját úgy szorította az oldalához, hogy reszketett az erőfeszítéstől, megpróbált elmondani valamit, és apám dühében papírait szerteszét szórva, tollát leverve pattant fel az asztaltól.

– Ostoba vagy, Bogobáncs! – szidta. – Egyetlen értelmes döntést sem tudsz meghozni! Gyere velünk, most megnézheted, mi történik, ha a saját fejeddel próbálsz gondolkodni!

Azzal odalépett a díványhoz, és olyan erősen ragadta meg Mama csuklóját, hogy anyám felszisszent és kiejtette kezéből a hímzését, de nem kiáltott fel.

– Gyertek vissza minél előbb! – szólok utánuk vidáman, miközben a rejtekhajtó bezárul mögöttük.

OTT MARADOK, A FALIKÁRPIT kék lovának szomorú szemébe bámulva. Hópelyhek kavarnak az ablak előtt. Megpróbálok visszaemlékezni, mit csináltam, mielőtt a többiek kimentek.

Mi történt az előbb? Vajon miért nem emlékszem az iménti eseményekre? Miért érzem magam olyan...

Számolnom kell.

Mama azt szokta mondani, hogy amikor összezavarodnak a gondolataim, vagy valamire nem tudok visszaemlékezni, számolnom kell, mert a számokba bele lehet kapaszkodni. Előre felírt nekem néhány példát, hogy ilyen helyzetekben csak elő kelljen vennem őket. Itt vannak Apa papírjai mellett, amelyeket sajátosan furcsa, cikornyás kézírásával írt tele.

1058 osztva 46-tal.

Papíron két másodperc alatt ki tudnám számolni, de Mama mindig azt javasolja, hogy a feladványokat fejben oldjam meg. „Teljesen ürítsd ki az elméd, csak a számok maradjanak benne! – mondja. – Tegyéél úgy, mintha egyedül lennél velük egy üres szobában!” Trükkökre is megtanított. Például a 46 majdnem 50, és 1058 csak kicsivel több az 1000-nél. Az ötven pontosan 20-szor van meg az 1000-ben. Ebből indulok ki, azután kiszámolom a többit. Egy perccel később már meg is van, hogy 1058 osztva 46-tal egyenlő 23.

Elvégzek még egy számítást. 2850 osztva 75-tel egyenlő 38. Még egyet. 1600 osztva 32-vel egyenlő 50.

Mama jó számokat választott: mindegyik emlékeztet valamire, és együtt elmesélnek egy kerek történetet, hiszen az ötven Apa kora, a harminckettő anyámé. Tizennégy éve házások, én pedig kilenc és fél éves vagyok. Mama lienid hercegnő volt, csak tizen-nyolc éves, amikor apám ellátogatott a szigetükre, a Lienid királyságba, és feleségül kérte. Idehozta magával, és anyám sohasem járt azóta a hazájában. Hiányzik neki az otthona, az édesapja, a testvérei, a bátyja, Ror király. Néha megemlíti, hogy odaküld engem, mert ott biztonságban lehetek, mire én a szájára tapasztom a kezem, belekapaszkodom a sáljába, és erősen hozzábújok, mert soha nem tudnám elhagyni.

Hát itt nem vagyok biztonságban?

A számok és a történet kitisztították a fejem, és most úgy érzem, zuhanok. Lassabban kell vennem a levegőt.

Apám Hegyvízfölde királya. Senki sem tudja, hogy a két szeme különböző színű, mint a garaboncoké, még csak fel sem merül senkiben, hiszen szemkötője rettenetes garabonciát rejt: amikor megszólal,

szavai ködbe borítják az emberek elméjét, és mindent elhisznek, amit csak mond. Általában hazudik. Ezért van, hogy bár a számok világosak az elmében, amint most itt ülök, minden más homályba burkolózik. Apa hazudott az előbb.

Most már értem, miért is vagyok egyedül ebben a szobában. Apám levitte anyámat és Bogobáncsot a saját lakosztályába, ahol valami rettenetesen fog művelni a tanácsosával, hogy engedelmesre tanítsa, és az ne zaklassa többé dühítő üzenetekkel. Nem tudom, pontosan mi az a rettenetes büntetés, amelyet apám kioszt. Sohasem számol be nekem a tetteiről, Mama pedig soha nem emlékszik eléggé, hogy bármit is elmondhasson. Anyám kereken megtiltotta, hogy valaha is megpróbáljak lemenni apám nyomában a lakosztályába. Azt mondja, ha netán eszembe jut, hogy lemenjek, el kell hessegetnem magamtól a gondolatot, és számtanpéldákat kell megoldanom. Azzal fenyeget, ha nem fogadok szót, elküld Lienidbe.

Igyekszem engedelmeskedni, komolyan. Ám képtelen vagyok úgy kiűriteni az agyam, mintha egyedül volnék a számokkal egy üres szobában, és hirtelen sikítani kezdek.

Azon kapom magam, hogy apám papírjait szórom a tűzbe. Viszszarohanok az asztalához, felmarkolok, amennyit csak tudok, átbotladozok velük a szőnyegen, és sikítva hajítom őket a lángok közé, miközben látom eltűnni apám furcsa, szépséges írását. Sikítással kitörölöm a létezését. Lábam megbotlik Mama hímzésében, az ágyneműben, amelyekre vidám csillagok, holdak, kastélyok sorait hímezi; nevető, színes virágokat, kulcsokat és gyertyákat. Gyűlölöm ezt a hímzést. Olyan boldogságot tükröz, amelyet apám hazugsága ültet az anyám fejébe. A hímzést is a tűzhöz vonszolom.

Amikor apám beront a rejtekajtón keresztül, még mindig teli tüdőből sikítok, a levegő pedig fullasztó, rátelepszik a selyem csípős füstje. Már a szőnyeg széle is ég. Apám eltapossa a lángokat. Vállon ragad, és olyan erősen megráz, hogy saját nyelvembe harapok.

– Keserkék! – szól rám; komolyan meg van ijedve. – Megőrültél? Ekkora füstben meg is fulladhatsz!

– Gyűlöllek! – ordítom, és vért köpök az arcába. Tökéletesen váratlan módon válaszol: egyetlen ép szeme felcsillan, és elneveti magát.

– Nem gyűlölsz – fuvolázza apám. – Szeretsz engem, és én is szeretlek téged.

– Gyűlöllek! – ismétlem, de már nem vagyok benne biztos; öszszezavarodtam. Karjával magához ölel.

– Igenis szeretsz engem – bizonygatja. – Te vagy az én csodálatos, erős drágaságom, és egyszer majd királynő leszel. Nem szeretnél királynő lenni?

Átölelem Apát, aki egy füstös szobában térdel előttem a földön; nagy, és biztonságot ad. Teste meleget sugároz, és jólesik átölelni, bár az inge furcsa, édeskés, rothadt szagot áraszt.

– Hegyvízfölde királynője? – kérdezem ámulva. A szavak nehezen forognak a számban. Fáj a nyelvem, de már nem emlékszem, miért.

– Egy napon királynő leszel – ígéri Apa. – Megtanítok neked mindent, ami fontos, mert fel kell készülnöd. Nehéz feladat vár rád, Keserkék. Nincsenek különleges adottságaid, mint nekem. De én olyan királynővé formállak, amilyennek lenned kell, igaz?

– Igaz, Apám.

– És soha, soha nem szabad megtagadnod az engedelmisséget, amellyel nekem tartozol. Ha még egyszer tönkreteszed a papírjaimat, Keserkék, levágom anyád egyik ujját.

Összezavarodom.

– Micsoda? Apám! Ezt nem teheted!

– A következő alkalommal pedig – folytatja apám – a te kezédbe adom a kést, és *veled* vágatom le az egyik ujját.

Ismét zuhanok. Egyedül lebegek az égben a szavakkal, amelyek az imént hangzottak el az apám szájából; a megértés fájdalmas csattanásával vágódok a földnek.

– Nem! – jelentem ki magabiztosan. – Erre nem tudnál rávenni!

– Szerintem te is tudod, hogy igen – válaszolja, és könnyököm felett szorosan fogja a két karomat, mintha satuban tartana. – Te vagy az én okos lányom, és azt hiszem, pontosan tudod, mire vagyok képes. Megígérünk egymásnak valamit, drágaságom? Megígérjük egymásnak, hogy mostantól fogva őszinték leszünk egymáshoz? Én pedig a létező legfényesebb királynőt faragom belőled.

– Nem tudsz rávenni, hogy Mamát bántsam!

Apa felemeli a kezét, és arcon vág. A pofon elvakít, levegő után kapkodok. Hanyatt is esnék, ha nem tartana vasmarokkal.

– Bárkit bármire rá tudok venni – jelenti ki tökéletes nyugalommal.

– Nem tudsz rákényszeríteni, hogy Mamát bántsam! – ordítom, miközben sajgó arcom könnyben és takonyban úszik. – Egyszer elég nagy leszek ahhoz, hogy megöljelek!

Apám ismét felnevet.

– Drágaságom – duruzsolja, és ismét az ölelésébe kényszerít. – Ó, nézzék csak, milyen tökéletes vagy! Te leszel a mesterművem.

Amikor Mama és Bogobáncs visszajön a rejtekajtón keresztül, Apa a fülembé suttog, én pedig otthonosan a vállán nyugtatom a fejem; biztonságban vagyok a karjában, és nem értem, miért füstös a szoba, és miért fáj annyira az orrom.

– Keserkék? – szólít Mama rémült hangon.

Felé fordítom az arcom. Anyám szeme elkerekedik, odajön hozzám, és elhúz apámtól.

– Mit műveltél? – sziszegi. – Megütötted! Te állat. Ezért megöllek!

– Drágám, ne butáskodj! – torkolja le apám, és fölénk tornyosulva feláll. Mama és én olyan kicsik vagyunk, kicsiségünkben összekapaszkodunk, én pedig össze vagyok zavarodva, mert Mama valamiért mérges Apára. Apám akkor így szól anyámhoz:

– Nem én ütöttem meg, hanem te.

– Tudom, hogy nem tettem ilyet! – tiltakozik Mama.

– Megpróbáltalak megfékezni – magyarázza apám –, de sajnos nem sikerült, és végül megütötted.

– Soha nem fogsz meggyőzni! – jelenti ki anyám; szavai tiszták, hangja gyönyörűen cseng a mellkasában, amelyre a fülemet szorítom.

– Érdekes – tűnődik apám. Egy percig oldalra hajtott fejjel vizsgál bennünket, azután szavait anyámhoz intézve folytatja. – A lányunk elbűvölő korban van. Ideje, hogy egy kicsit közelebbről is megismerjük egymást. Mostantól különórákat fogok adni Keserkéknek.

Mama úgy fordul, hogy testével véd az apámtól. Karja acélsodronyként fonódik körém.

– Nem fogsz különórákat adni neki! – jelenti ki határozottan. – Tűnj innen! Kifelé a lakosztályomból!

– Hát ez nem is lehetne izgalmasabb! – válaszol apám. – Mi lenne, ha azt mondanám neked, hogy Bogobáncs ütötte meg?

– Te ütötted meg – vág vissza anyám. – Most pedig elmész.

– Csodálatos! – áradozik apám, majd odalép Mamához. Ökle a semmiből sújt le anyám arcába, aki erőtlenül elterül a földön. Ismét zuhanok, ám ezúttal valóságosan, amint Mama teste magával ránt.

– Most elmegyek, szedjétek rendbe magatokat, ha óhajtjátok! – javasolja Apa fölöttünk állva, és megbök minket a cipője orrával. – Gondolkodnom kell egy kicsit. Később folytatjuk ezt a felettébb érdekes beszélgetést.

Apám már nincs velünk. Bogobáncs hajol fölénk, véres könnyeket hullatva ránk a friss vágásokból, amelyek időközben az arcára kerültek.

– Kőris! – hebegi. – Kőris, nagyon sajnálom! Keserkék hercegnő, bocsáss meg nekem!

– Nem te ütötted meg, Bogobáncs! – hárítja el anyám nehézkesen a bocsánatkérést, miközben küszködve felül, és az ölébe húzva ringat engem, szeretetteljes szavakat suttozva. Sírva kapaszkodom belé. Minden véres.

– Megvizsgálád, Bogobáncs? – kéri Mama a tanácsost.

Bogobáncs erős, gyengéd keze megérinti az orromat, az arccsontomat, az állkapcsomat; könnyben úszó szeme az arcomat fürkészi.

– Semmije nem tört el – állapítja meg. – Hadd vizsgáljalak most meg téged is, Kőris! Ó, bocsáss meg, nagyon kérlek!

Mindhárman egy kupacban ülve, összeborulva sírunk a földön. Csupán azok a gyengéd szavak léteznek számomra, amelyeket anyám duruzsol a fülembe. Amikor újra Bogobáncshoz fordul, a hangja végtelenül fáradt.

– Semmi olyat nem tettél, Bogobáncs, amit megakadályozhatál volna, és nem te ütötted meg Keserkéket. Ez mind Lekk műve. Keserkék! – fordul hozzám Mama. – Tudsz már tisztán gondolkodni?

– Igen, Mama – suttogom. – Apa megütött engem, azután megütött téged is. Tökéletes királynőt akar belőlem faragni.

– Erősnek kell lenned, Keserkék! – figyelmeztet anyám. – Erősebbnek, mint valaha, mert az életünk mostantól rosszabbra fordul.

Első rész

MESEK ÉS HAZUGSÁGOK

(Mintegy kilenc évvel később, augusztus)

———— 1. Fejezet ————

eserkék királynő soha nem akart ilyen sok embernek eny-
nyit hazudni.

AZ EGÉSZ ANNAK AZ ESZELŐSNEK a bírósági ügyével kezdődött a diny-
nyék miatt. Az illető – Iván – a Völgyeföldi-folyó partján lakott a ke-
leti városnegyedben, a kereskedődokkok közelében. Iván egyik szom-
szédja sírkőfaragó volt, a másik görögdinnyét termesztett. A férfi az
éjszaka leple alatt valahogyan minden sírkövet görögdinnyére cse-
rélt, a dinnyeföldön pedig minden dinnye helyébe sírkövet ültetett.
Azután rejtjelezett utasításokat dugott be két szomszédja ajtaja alá,
akik ezeket megfejtve, mintegy kincsvadászként juthattak volna el-
tűnt tulajdonuk nyomára. A titkos utasítás az egyik szomszéd ese-
tében értelmetlennek, a másikéban teljesen feleslegesnek bizonyult,
hiszen a dinnyetermesztő nem tudott olvasni, a sírkőfaragó pedig
szabad szemmel is jól láthatta sírköveit az ajtajából, két telekkel ar-
rébb. Mindketten rögtön kitalálták, ki lehet a vétkes, hiszen nem ez
volt Iván első csínytevése, aki alig egy hónappal korábban ellopott
egy tehenet, amelyet felültetett egy másik szomszédja gyertyabolt-
jának a tetejére, ahol szerencsétlen kétségbeesetten bögött, amíg fel

nem mászott hozzá valaki, hogy megfejjé. Szegény pára – amelynek nyilván fogalma sem volt róla, mi történik vele – napokat töltött a tetőn, mire a környék néhány olvasni tudó lakójának sikerült kibogarásznia Iván rejtjelezett utasításait, hogyan állítsanak össze egy csigát, amelynek segítségével leemelhetik. Iván foglalkozására nézve mérnök volt.

Valójában Iván volt az a mérnök, aki Lekk uralma alatt a város három hídját tervezte.

A Főbíróság pulpitusán ülve Keserkék kissé bosszúsan gondolt a tanácsosaira, hiszen az ő feladatuk volt eldönteni, mely bírósági esetek érdemesek a királynő idejére. Úgy érezte, készakarva teszik ezt vele; a királyság legostobább ügyeihez küldik elnökölni, majd abban a pillanatban, amikor valami érdekes kerülne terítékre, visszarángatják a dolgozószobájába.

– Nyilvánvaló birtokháborítási ügynek tűnik. Nem gondoljátok? – fordult a két oldalán ülő négy-négy férfihoz. Ez a nyolc bíró segítette a döntésben, amikor jelen volt, és folytatta le a tárgyalásokat a távollétében. – Így hát ezennel rátok hagyom az ítéletet, bíró urak.

– Csontok – dünnyögte Fürjes bíró Keserkék jobb könyöke mellett.

– Tessék?

Fürjes bíró Keserkékre meredt, azután a teremben ítéletre váró peres felekre.

– Ha bárki csontokat emleget a tárgyalás során, azt pénzbüntetéssel fogjuk sújtani! – jelentette ki szigorúan. – Még csak hallani sem akarom ezt a szót! Világos?

– Fürjes bíró úr! – fordult hozzá Keserkék, és szemét résnyire húzva vizsgálta a férfit. – Miről beszélsz egyáltalán?

– Felséges Királynő, nemrégiben az egyik válási ügyben az alperes állandóan csontokról motyogott, minden ok nélkül, mint akinek

elment a maradék esze is. Kész kinszenvedés volt, illet még egyszer nem hallgatok végig!

– De hát gyakran tárgyalasz gyilkossági ügyeket, igazán hozzászokhattál már a csontok emlegetéséhez!

– Itt görögdinnyékről van szó, azok pedig gerinctelen élőlények! – emelte meg Fürjes a hangját.

– Világos – masszírozta Keserkék az arcát, mintha hitetlenkedő arckifejezését próbálná meg ledörzsölni róla. – Nem szabad kimondani, hogy...

Fürjes összerándult.

Csontok – fejezte be magában Keserkék a mondatot. – *Mindenki megőrült.*

– Bírótársaim ítéletét kiegészítve úgy határoztam – jelentette ki végül felállva, távozásra készülvén –, hogy a kereskedődokok közéletében, Iván utcájában lakó írástudatlan embereket az udvar költségére megtanítatjuk olvasni. Megértették?

Szavait olyan mélységes csend fogadta, hogy maga is megrettent tőle; a bírók rémülten fürkészték az arcát. Gyorsan visszagondolt a szavaira: az embereket megtanítatjuk olvasni. Ebben bizonyára nincsen semmi furcsa?

– Természetesen hatalmadban áll ilyen kijelentést tenni – szólalt meg Fürjes –, Felséges Királynő.

Úgy beszélt, mintha minden szótaggal azt hangsúlyozta volna, hogy Keserkék valami nevetséges ostobaságot követett el. Miért olyan leereszkedő a modora? Keserkék pontosan tudta, mihez van joga, ahogyan azt is tudta, hogy jogában áll bármelyik bírót elmozdítani a posztjáról, ha úgy dönt. A dinnyetermesztő is teljes értetlenséggel bámult rá, mögötte pedig Keserkék nevetgélő arcokat látott, amitől lassan elöntötte a forróság.

Hát ez jellemző erre a Bíróságra! Mindenki örülteként viselkedik, aztán amikor hozok egy tökéletesen ésszerű döntést, azt éreztetik velem, mintha én örültem volna meg.

– Gondoskodjatok az ítélet végrehajtásáról! – utasította Fürjest, majd menekülőre fogta. Egyenes, méltóságteljes tartást kényszerített magára, miközben levonult a bírói emelvényről, bár messze nem így érzett.

KESERKÉK KERÉK, toronybeli dolgozósobájába az este előrehaladtával egyre kevesebb fény szüremlett be a nyitott ablakokon keresztül. Tanácsosai meglehetősen morcosnak látszottak.

– A forrásaink nem korlátlanok, Felséges Királynő – közölte az acélszürke hajú, acélszemű Bogobáncs, aki úgy tornyosult a lány asztala előtt, mint holmi jégtömb. – Egy ilyen határozatot nehéz visszavonni, miután nyilvánosan is kihirdetted.

– Miért is vonnánk vissza, Bogobáncs? Nem kellene aggódnunk, ha arról értesülünk, hogy a keleti városrész egyik utcájának a lakói nem tudnak olvasni?

– Mindig is akad egy-két analfabéta a városban, Felséges Királynő. Aligha méltó ez az ügy a korona figyelmére. Ezzel most precedenst teremtetél, miszerint a királynő udvara kész bármely polgárt oktatásban részesíteni, aki azzal fordul hozzá, hogy nem tud írni-olvasni!

– *Lehetőséget* is kell biztosítani a polgárainknak, hogy hozzám fordulhassanak. Apám gondoskodott róla, hogy harmincöt éven keresztül egyáltalán ne részesüljenek oktatásban. Az írástudatlanságuk a korona felelőssége!

– De Felséges Királynő, sem időnk, sem pénzünk nincs arra, hogy ezt egyénenként megoldjuk! Te nem tanítónő vagy, hanem

Hegyvízföldre uralkodója. Az embereknek itt most arra van szükségük, hogy akként is viselkedj, hogy érezzék: jó kezekben vannak.

– Különben is – szólt közbe az ablakpárkányon ülő másik tanácsos, Fublon –, majdnem mindenki tud olvasni. És az eszedbe jutott, Felséges Királynő, hogy akik nem tudnak, talán nem is akarnak tudni? Az Iván utcájában lakóknak megvan a maguk dolga, el kell tartaniuk a családjukat. Mikor lenne idejük tanulni?

– Mégis honnan tudhatnám? – kiáltott fel Keserkék. – Semmit sem tudok ezekről az emberekről és a dolgaikról!

Néha úgy érezte, elveszik a szoba közepén trónoló íróasztal, a rémes monstrum mögött, amely túl nagy volt a termetéhez. Minden szót kihallott a hangjukból, amelyet tapintatból nem vágtak az arcába: bolondot csinált magából; fiatal, oktalan királynőnek bizonyult, akinek naiv elképzelései vannak a pozíciójáról. Iménti döntéséről bejelentésének pillanatában úgy érezte, hogy kellő erőt hordoz. Ennyire megcsalták volna az ösztönei?

– Semmi baj, Keserkék – folytatta Bogobáncs, immár kedvesebben. – Lépjünk túl ezen!

Kedvességet sugárzott, amint a nevén nevezte, nem pedig a címét használta. A gleccser tehát hajlandó hátrébb húzódni. Keserkék főtanácsosa szemébe nézve látta, hogy a férfi attól tart, túlságosan le-torkolta királynőjét.

– Nem teszek többé olyan bejelentést, amelyet ne beszéltünk volna meg előre – felelte a lány csendesen.

– Helyes – sóhajtott fel Bogobáncs megkönnyebbülten. – Na, látod, ez bölcs döntés. A bölcsesség uralkodói erény, Felséges Királynő.

BOGOBÁNC S LEGALÁBB egy órán keresztül papírmunkához láncolta Keserkéket. Fublon azonban az ablakok előtt járkált fel-alá, dicsérte a rózsaszín fényt, ide-oda ugrált, és állandóan elvonta a lány figyelmét azzal, hogy végtelenül boldog írástudatlan emberekről mesélt neki. Végül szerencsére távozott valamiféle megbeszélésre a városi előljárókkal. Fublon kellemes megjelenésű férfi volt, és értékes tanácsos, aki ügyesen hárította el a Keserkéket kérelmekkel, panaszokkal, pukedlikkel elárasztó nemesurakat. Ám ez csak azért sikerülhetett neki, mert ő maga rendkívül meggyőzően tudott érvelni. Öccse, Fotond, szintén a királynő tanácsosa volt. A két testvér, Bogobáncs, végül Keserkék titkára és egyben negyedik tanácsosa, Küsti, mind hatvan körül jártak, bár Fublon nem nézett ki annyinak. A többiek viszont nagyon is. Mind a négyen már Lekk idejében is a király tanácsosaként szolgáltak.

– Ma nem volt itt mindenki? – érdeklődött Keserkék. – Úgy rémlik, mintha Fotondot nem láttam volna.

– Fotond ma pihen – felelte Bogobáncs. – Küsti pedig nem érzi jól magát.

– Aha.

Keserkék értette a kódolt választ: Fotond idegei ismét felmondták a szolgálatot, Küsti pedig leitta magát. Egy pillanatra lehajtotta a fejét az asztallapra, mert félt, hogy különben elneveti magát. Vajon a nagybátyja, Lienid királya, mit gondolna arról, hogy ilyen állapotban vannak a tanácsosai? Maga Ror király választotta ki őket a királynő tanácsosainak. Úgy ítélte meg, hogy korábbi tapasztalatuk birtokában ők segíthetik leginkább tudásukkal a királyság helyzetének rendeződését. Vajon furcsállná-e a mai viselkedésüket? Vagy Ror saját tanácsosai hasonlóan színes egyéniségek? Talán mind a hét királyságban így megy ez.

Talán nem is számít. Tanácsosai munkavégzésére nem panaszkodhatott, kivéve talán, hogy túlságosan is sok papírt termeltek. Ezt bizonyította a sok irat, amely minden álló nap, minden órában elborította az asztalát: a kivetett adókkal, a meghozott bírósági ítéletekkel, a börtönépítési előterjesztésekkel, a függetlenedő városok alapító okirataival kapcsolatos okmányok; papírok, papírok mindenütt, amíg már az ujjai is papírszagot árasztottak, a szeme könnyezett tőlük, a feje pedig lüktetett a látványuktól.

– Görögdinnye – suttogta Keserkék az íróasztalának.

– Parancsol, Felséges Királynő? – kérdezett vissza Bogobáncs.

Keserkék fejére csavart súlyos hajfonatai alatt megdörzsölte a fejbőrét, azután felült.

– Nem is tudtam, hogy a városunkban akadnak dinnyeföldek. Megnézhetnék egyet a következő éves városlátogatásomon?

– Azt tervezzük, Felséges Királynő, hogy a következő alkalomra ezen a télen kerüljön sor, a nagybátyád itt-tartózkodása idején. Nem értek túl sokat a görögdinnyékhez, de úgy sejtem, januárban nem túl látványosak.

– Elmehetnék most városlátogatásra?

– Felséges Királynő, augusztus közepe van. Miként gondolod, hogy augusztusban időt tudnánk szakítani ilyesmire?

Az ég színe a torony körül kezdett a görögdinnye hújának a színére hasonlítani. A falon lógó ingaóra ketyegése közben elröppent az este, és Keserkék fölött, az üvegtetőn túl a fény bíborszínűre változott. Egyetlen csillag fénylett az égbolton.

– Jaj, Bogobáncs! – sóhajtott Keserkék. – Menj most el, jó?

– Mindjárt megyek, Felséges Királynő – válaszolta Bogobáncs –, csak szeretném még megvitatni a házasságod egyre sürgetőbb kérdését.

– Azt nem!

– Tizennyolc éves vagy, Felséges Királynő, és nincsen utódod. A hat másik királynak több házasulandó fia is van, közülük kettő a saját unokafivéred...

– Bogobáncs, ha megint hercegeket kezdesz sorolni, hozzád vágok egy tintatartót. Ha akár csak el is suddogod az unokafivéreim nevét...

– Felséges Királynő – folytatta Bogobáncs tökéletesen zavartalanul –, bármennyire is távol áll tőlem, hogy felzaklassalak, ezzel a kérdéssel szembe kell nézned. Nagyon jó viszonyt alakítottál ki Égkék unokafivéréddel a herceg nagyköveti látogatásai alatt. Ror király idén télen esedékes látogatására valószínűleg magával hozza Égkék herceget is. Addig valamikor le kell folytatnunk ezt a beszélgetést.

– Nem fogjuk lefolytatni – közölte Keserkék. – Nincs mit megbeszélni.

– Bizony van – felelte Bogobáncs tántoríthatatlanul.

Keserkék közléről ki tudta venni a behegedt vágásnyomokat Bogobáncs arcán.

– Van viszont valami, amit én szeretnék megbeszélni – váltott témát a lány. – Emlékszel arra, amikor bejöttél anyám lakosztályába, hogy mondjál valamit apámnak, amitől rettentően feldühödött, és levitt benneteket a rejtekajtón keresztül? Mit művelt ott veletek?

Mintha elfújtt volna egy gyertyát. A főtanácsosa magasan, komoran, zaklatottan állt előtte. Azután a zaklatottság is elenyészett, és a fény teljesen kihunytt a szemében. Lebámult a lányra, lesimította makulátlan ingét, mintha a gondos megjelenés most rendkívül fontos volna. Végül csendben fejet hajtott egyszer, és kiment a szobából.

~~~~~

MIUTÁN MAGÁRA MARADT, Keserkék a portól tüsszögve a papírokat rendezgette, aláírt ezt-azt, miközben sikertelenül megpróbálta felmenteni magát enyhe lelkifurdalása alól. Szándékosan tette. Pontosan tudta, hogy főtanácsosa képtelen lesz elviselni a kérdését. Tulajdonképpen minden alkalmazottja, a tanácsosaitól kezdve a miniszterein és hivatalnokain át a személyes testőrségéig – azok, akik már Lekket is szolgálták –, elzárkózott Lekk uralmának közvetlen felelőse elől. Elzárkózott, vagy éppenséggel összeomlott. Ez volt Keserkék fegyvere, ha valamelyikük túl nagy nyomást gyakorolt rá, mivel ez volt az egyetlen rendelkezésére álló eszköz, amely működött. Gyanította, hogy egy ideig most nem kell a házasságról beszélnie.

Tanácsosai időnként rendkívül célratörők voltak, a lány gyakran nem is tudott lépést tartani velük. Ezért is rémítette meg annyira a férjhez menetel: általában ami először csupán felvetésként merült fel közöttük, hirtelen és megállíthatatlanul szilárd meggyőződésüké vált, mielőtt Keserkék egyáltalán megérthette volna a helyzetet, vagy kifejthette volna véleményét. Ez történt a törvénnyel is, amely minden, Lekk uralma alatt elkövetett bűntett alól általános amnesztiát adott. Ez történt a városoknak függetlenséget adó rendelettel, amely lehetőséget biztosított nekik, hogy elszakadjanak az őket irányító földesúrtól, és magukat kormányozzák. Így történt a javaslatral – csak egy javaslat volt! –, hogy falazzák be Lekk régi lakosztályát, bontsák le az állatketrecek, és égessék el minden holmiját.

Nem arról volt szó, hogy Keserkék mindenképpen ellenezte volna az intézkedéseket, vagy akár megbánta volna a jóváhagyásukat, miután eléggé lecsillapodtak a kedélyek az adott ügy körül, hogy egyáltalán felfogja, mit is hagyott jóvá. Éppen csak nem volt még kialakult véleménye, több időre lett volna szüksége a tisztánlátáshoz,

mint a tanácsosainak, nem tudott mindig olyan gyorsan dönteni, mint ők, és szörnyen dühítette, amikor visszatekintve rájött, hogy belerángatták valamibe.

– Ez tudatos, Felséges Királynő – magyarázták neki. – Tudatosan alakítottuk ki a jövőbe tekintés filozófiáját. Helyes, ha ezt te is ösztönzöd.

– De...

– Felséges Királynő – mondogatta ilyenkor Bogobáncs –, mi igyekszünk segíteni az embereknek, hogy mihamarabb túltegyék magukat Lekk rémuralmának bűvöletén, és tovább tudjanak lépni, ugye érted? Máskülönben beleragadnak a szenvedéseikbe és a szájról szájra keringő, felzaklató történetekbe. Beszéltél már erről a nagybátyáddal?

Igen, beszélt. Lekk halála után Keserkék nagybátyja a fél világot keresztülutazta unokahúga kedvéért. Ror király írta meg Hegyvízfölde új alkotmányát, állította fel a hivatalait, alakította ki az udvarát, választotta ki a hivatalnokait, majd a tízéves Keserkék kezébe adta a kormányzás gyeplőjét. Gondoskodott Lekk testének elhamvasztásáról, és meggyászolta nővére, Keserkék meggyilkolt édesanyja halálát. Ror rendet teremtett Hegyvízföldén a káosz közepén.

– Lekk még mindig túlságosan sok ember gondolataiban van jelen – magyarázta Ror az unokahúgának. – A garabonciája betegség, amely tovább lappang, akárcsak valami rémálom. Segítened kell az embereknek, hogy elfelejtsék.

De hát miként lehetne elfelejteni? Vajon elfelejtheti-e valaha a saját apját? Elfelejtheti-e, hogy az apja megölte az anyját? Hogyan felejtheti el a saját elméjét ért erőszakot?

Keserkék letette a tollát, és óvatosan egy keletre néző ablakhoz lépett.

Fél kézzel az ablakkeretbe kapaszkodva az üveghez illesztette a homlokát, és behunyta a szemét, amíg el nem múlt a szédülése. Tornya tövében a Völgyeföldi-folyó jelezte a város északi határát. Szemét kinyitva végigtekintett a folyó déli partján keleti irányba, a három hídon túl, arrafelé, ahol az ezüst, a gerenda, a hal és az egyéb árucikkek kereskedelmét szolgáló dokkokat sejtette.

– Görögdinnyeföld – sóhajtotta. Persze túl messze volt, és túlságosan besötétedett már, hogy bármit is kivehessen belőle.

A kastély északi falait nyaldosó Völgyeföldi-folyó itt lelassult, és majdhogynem öböllé szélesedett ki. A túloldali mocsár területét nem hasznosították, nem is nagyon jártak arra, csak akik Hegyvízföldre messzi, északi területein éltek. Apja valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva mégis megépíttette a három hidat, amelyeknek mindegyike jóval grandiózusabb és fenségesebb volt a szükségesnél. A legközelebbi, a Szárnyas híd a felhőkhöz hasonlatos kékesfehér márványpadlózattal készült. A mindnél feljebb törő Szörny hídnak a legmagasabb boltívével egy szinten ívelt keresztül a járófelülete. A tükörből készült Téli híd napközben kísértetiesen nehéz volt megkülönböztetni az égtől, éjszaka pedig a csillagok, a víz hullámai és a város fényei csillogtak a felületén. Most a lemenő nap fényében a hidak bíbor és cinóber árnyalatokat öltöttek, és valószerűtlenek, csaknem bestiálisnak tűntek. Hatalmas, karcsú teremtményeknek, az északi, használhatatlan földek felé nyújtózva a hullámozó víz fölött.

Újfent elfogta a szédülés. Apja egyszer mesélt neki egy másik csillogó városról, ahol szintén voltak hidak és folyó, ráadásul a víz a szikláról hullott alá, úgy zuhogott a mélységbe, és csapódott bele a messze alatta fekvő tengerbe. Keserkék nevetett az örömtől, amikor arról a repülő folyóról hallott mesélni. Öt-hat éves lehetett, és az apja ölében ült.

Az állatkinzó Lekk. A kislányokat és emberek százait eltüntető Lekk. Akinek a rögeszméjévé váltam, és a fél világon keresztülhajszolt.

*Miért kapaszkodom ezekbe az ablakokba, amikor tudom, hogy szé-
dülök tőlük, és semmit sem tudok innen igazán megnézni? Mit aka-
rok látni?*

AZNAP ESTE lakosztályának az előszobájába belépve jobbra fordult a szalonjába, ahol Helda kötögetett a díványon. Az egyik szolgálólány, Roxa, éppen az ablakokat mosta.

Helda, Keserkék házvezetője, komornája és kémfőnöke, a zsebébe nyúlt, és két levelet adott át neki.

– Tessék, kedvesem. Csengetek, hogy hozhatják a vacsorát – szólt neki, miközben feltápaszkodott, megigazította ősz haját, és kiment a szobából.

– Jaj, két levél! – futotta el a pír Keserkék arcát az örömtől.

Feltörte az egyszerű pecsétet, és beléjük kukkantott. Mindkettő rejtjelezéssel íródott, olyan kézírással, amelyet azonnal megismert, a közteföldi Katsa úrnő macskakaparását éppen úgy, mint a lienid Pongor herceg erős vonásait. Pongor Égkék öccse volt, bátyjához hasonlóan Ror király két megmaradt, nőtlen fiának egyike. Férjnek mindegyikük rettenetes melléfogás lenne Keserkék számára. Szörnyű, nevetséges tévedés.

Keserkék odakuporodott a dívány egyik végébe, és elsőnek Pongor levelét olvasta el. A herceg nyolc éve elveszítette a látását. A papírra írt szavakat így nem tudta elolvasni, mert bár garabonciájának köszönhetően érzékelte az őt körülvevő tárgyakat, ami vakságát nagyrészt ellensúlyozta, a síkfelületen nem volt képes különbséget tenni, és a színeket sem érzékelte. Nagy betűkkel írt, egy éles grafitdarabbal, mert a grafitval jobban tudott bánni, mint a tintával, és

vonalzót használt sorvezetőként, mert nem láthatta, amit leírt. Volt egy kis fa betűkészlete is, amely a rejtjelezésben segítette.

Ebben a levelében arról számolt be, hogy éppen Északföldén keveri a bajt. Keserkék elővette a másik levelet is, a rendkívüli harcosként ismert, garabonciás túlélési képességekkel megáldott Katsáét, aki most Kelte-, Dele- és Nyugtaföldre között jött-ment, szintén felkeverve az állóvizet. Mert ezzel foglalkoztak ezek a garaboncok, maroknyi barátjukkal együtt: igazi bajkeverők voltak, számtalan vesztegetéssel, zsarolással, szabotázzsal, szervezett lázadással a rovásukon, és mindezt azért, hogy a világ legaljasabb királyait megakadályozzák elvetemült cselekedeteik elkövetésében. „Északföldre királya, Gyökér találomra börtönöz be és végez ki nemeseket, mert tudja, hogy néhányan nem hűségesek, de azt már nem sejtí, kik azok – írta Pongor. – Kimentjük őket a börtönből. Giddon és én kiképeztük a városlakókat a harcra. Forradalom lesz, húgom.”

Mindkét levél egyformán végződött. Pongor és Katsa már hónapok óta nem találkoztak, Keserkéket pedig már több mint egy éve nem látták. Mindketten meg akarják látogatni, amint idejük engedi, de még nem tudják, mikor kerülhet rá sor, ám akkor szeretnének majd minél tovább maradni.

Keserkék annyira boldog volt, hogy egy teljes percig csak mozdulatlanul ült a díványán, magához szorítva a párnáját.

Időközben a szoba túlsó végében Roxának sikerült felmászni a hatalmas ablakok legtetejére, és most kezével és lábával is az ablakkeretnek támaszkodva fényesítette az üveget. A szolgálólány kék nadragszoknyájában jól illett a környezetéhez, mert Keserkék szalonja is kék volt a szőnyegtől kezdve a kék-arany falakon keresztül az éjkék, arany és skarlát csillagokkal díszített mennyezetig. A királyi koronát is mindig ebben a szobában tartották egy kék bársonypárnán, kivéve,

amikor Keserkék éppen viselte. Egy képzeletbeli, égkék szőrű, zöld szemű lovat ábrázoló falikárpit takarta a rejtekajtót, ahonnan valaha a lejárón keresztül le lehetett jutni Lekk lakosztályába, még mielőtt jöttek a munkások, és befalazták a lépcsőt.

Roxa garabonc volt, egyik szeme világos, a másik sötétszürke; vörös hajával, erőteljes vonásaival feltűnően csinos, szinte lenyűgöző lány. Furcsa garabonciája volt: nem ismerte a félelmet. A félelem hiánya azonban nem párosult benne vakmerőséggel: egyszerűen csak nem ismerte a rémület kellemetlen érzését, és – Keserkék értelmezése szerint – tulajdonképpen csaknem matematikai pontossággal ki tudta számítani cselekedetei fizikai következményeit. Roxa bárki másnál jobban tudta, mire számíthat, ha megcsúszik és kiesik az ablakon. Ez a tudás tette óvatossá, nem pedig a félelem.

Keserkék úgy érezte, hogy hiba egy ilyen garabonciát szolgálólányi munkára pazarolni, de Lekk uralma után Hegyvízföldén a garaboncok immár nem képezték a király tulajdonát: ott dolgozhattak, ahol kedvük tartotta. Roxa pedig láthatóan szívesen teljesített kisebb-nagyobb feladatokat a kastély északra néző emeletein, bár Helda említette, hogy szívesen kipróbálná a lányt kémként is.

– Itt laksz a kastélyban, Roxa? – kérdezte Keserkék.

– Nem, Felséges Királynő – felelte a lány az ablak tetejéről. – A keleti negyedben lakom.

– Elég késői órákban dolgozol, nem?

– Nekem megfelel, Felséges Királynő – válaszolta Roxa. – Néha egész éjszaka dolgozom.

– Hogyan tudsz ki-be járni a kastélyba ilyen szokatlan időpontokban? Nem nehéz átjutni az ajtónállókon?

– Hát kimenni soha nem gond, Felséges Királynő. Mindenkit kiengednek. De amikor éjszaka jövök be, a kapusfülkénél felmutatok

egy karkötőt, amelyet Heldától kaptam, majd a lakosztályod ajtajánál álló lienidnek is ugyanezt mutatom fel, és megmondom a jelszót.

– A jelszót?

– Naponta változik, Felséges Királynő.

– És te honnan tudod a jelszót?

– Helda elrejtí nekünk egy bizonyos helyre, a hét minden napján máshová, Felséges Királynő.

– Tényleg? És ma mi a jelszó?

– Csokoládés palacsinta, Felséges Királynő – árulta el Roxa.

Keserkék egy ideig a díványon hanyatt fekvé emésztette a hallottakat. Helda mindennap megkérte Keserkéket a reggelinél, hogy adjon meg egy szót vagy kifejezést kódként a rejtjelezett üzenetekhez, amelyeket aznap küldenek egymásnak. Tegnap reggel Keserkék a csokoládés palacsintát választotta.

– És a tegnapi jelszó mi volt, Roxa?

– Sós karamell – hangzott a válasz.

Ezt pedig két nappal ezelőtt választotta Keserkék a titkosírás kulcsának.

– Micsoda ízletes jelszavak – jegyezte meg a királynő mellékesen, miközben egy ötlet formálódott a fejében.

– Igen, Helda jelszóitól mindig összefut a nyál a számban – értett egyet Roxa.

Egy kapucnis köpeny hevert a dívány végében, éppolyan mélykék, mint maga a bútor. Nyilván a lányé; Keserkék máskor is látott rajta ilyen egyszerű lepleket. Sokkal hétköznapiabb volt, mint Keserkék bármelyik kabátja.

– Tudod, milyen gyakran váltja egymást a lienid ajtóórség? – faggatta tovább Roxát.

– Minden kerek órában, Felséges Királynő – felelte a lány.

– Minden órában? Az nagyon gyakori.

– Igen, Felséges Királynő – válaszolta Roxa közömbösen. – Nem hiszem, hogy bármelyikük is tudná, mi történik az őrségük előtt vagy után.

Keserkék fogta a köpenyt, a hóna alá gyömöszölte, és kiosont a szobából.

KESERKÉK TÖBBSZÖR LÁTTA MÁR a kémeket éjszaka a lakosztályába érkezni, arcukat csuklyájuk alá rejtve, teljesen felismerhetetlenül, amíg le nem veszik az egész testüket elfedő leplet. Lienid származású ajtóőrségét nagybátyja, Ror király ajándékuul vezényelte Keserkék szolgálatára; ők őrizték a palota főkapuját és a királynői lakosztály bejáratát is. Feladatukat kellő titoktartással végezték; senkinek nem feleltek Keserkéken és Heldán kívül, nem voltak a királyság hivatalos rendőri és katonai erejeként működő Hegyvízföldi Gárda alárendeltjei. Ennek köszönhetően Keserkék saját kémei szabadon jöhettek-mehettek, anélkül hogy mozgásukról a hivatalos szervek tudomást szereztek volna. Ezt a különös megoldást Ror alakította ki, hogy nyugodt magánéletet biztosítson Keserkéknek. Nála, Lienidben is hasonló rendszer működött.

A karkötő semmiféle nehézséget nem jelentett, mert csak egy sima bőrszík volt, amelyre Kőris egyik gyűrűjének másolatát fűzték. A gyűrű mintázata valódi lienid ékszerszerű utánzott: egy apró, csillogó, sötétszürke kövekkel kirakott aranygyűrű. A lienidek által viselt gyűrűk mindegyike valamelyik családtagjukat jelképezte, és ennek a gyűrűnek az eredetijét Kőris leánya jelképeként hordta valaha. Az eredeti ékszer Keserkék birtokában volt, az édesanyjától örökölt faládjában tartotta a hálószobájában, Kőris többi gyűrűjével együtt.

Különös érzés volt most csuklójára fűzni a gyűrűt. Édesanyja számtalanszor megmutatta neki ezt az ékszer, és elmagyarázta, hogy olyan köveket választott, amelyek leánya szeme színére emlékeztetnek. Keserkék melléhez szorította a csuklóját, és azon gondolkodott, anyja mit szólna ahhoz, amire most készül.

Ami azt illeti, Mama is kilopózott egyszer a kastélyból, velem együtt. Igaz, hogy nem így, hanem az ablakon keresztül. És jó oka volt rá: meg akart menteni az apámtól.

Meg is mentett. Előreküldött, ő pedig hátramaradt meghalni.

Mama, nem tudom, miért teszem, amire most készülök. Valami hiányzik, érted? Nap nap után csak ülök a tornyomban az íróasztalomnál a papírhegyek között. Nem lehet, hogy csak ennyi az egész. Megértesz, ugye?

A LOPAKODÁS EGYFAJTA CSALÁS VOLT. Az álruha viselése is. A királynő nem sokkal éjfél után sötét nadrágban, Roxa kapucnis köpenyében kiosont a lakosztályából, majd belépett a regék és hazugságok birodalmába.

———— 2. Fejezet ————

ég soha nem látta ilyen közlről a hidakat. Évi egyszeri városlátogatásai ellenére még soha nem járt a keleti negyed utcáin, csak tornyából szemlélhette a hidakat, a magasból tekintve le rájuk; eddig szinte abban sem volt bizonyos, hogy valóságosak. Most azonban a Szárnyas híd talapzatánál állva végigfuttatta ujjait az óriási szerkezet alapját képező, hideg márványtömbök illesztékén, amivel fel is hívta magára a figyelmet.

– Menj onnan! – reccsent rá egy mogorva alak, aki a híd pillérei közé beszorított egyik piszkosfehér kőépület ajtajában bukkant fel. Egy vödört ürített ki a csatornába. – Semmi szükség itt idiótákra!

Ez kissé szigorú ítéletnek tűnt olyasvalakivel szemben, akinek egyetlen bűne a híd kövének végigsimítása volt, de Keserkék engedelmesen továbblépett, nehogy több feltűnést keltsen. Rengetegen jártak az utcán ebben az időpontban, és mindenkitől visszaretent. Ha tudta, kikerülte őket, csuklyáját a szemébe húzva, és kifejezetten örült kis termetének.

Magas, keskeny épületek hajoltak össze, egymást megtámasztva; néha át lehetett látni közöttük a folyóig. Az utcák minden kereszteződésnél számtalan irányba ágaztak el, végtelen további lehetőséget kínálva. Keserkék úgy döntött, hogy egyelőre a folyó látótávolságában

marad, mert attól tartott, hogy különben eltéved, és nem tud többé kiigazodni. Mégis nehezen állta meg, hogy be ne forduljon egy-egy elkanyarodó, sötétbe vesző, titkokat ígérő utcába.

A folyó mentén eljutott a második behemóthoz, amelyet látni akart, a Szörny hídhoz. Keserkék idővel egyre több részletet nézett meg alaposan, és már ahhoz is bátorságot vett magának, hogy az emberek arcába pillantson. Egyesek lopva, sietve jártak, mások kimerülten, valamilyen fájdalom súlya alatt, megint mások üres tekintettel, közömbösen. A többnyire fehér kőből, néha furnérlemezből épült, most egyformán sárga fényben úszó, sötétbe nyúló házakon is elcsodálkozott, hogy mennyire komornak és lepusztultnak tűnnek.

Egyetlen rossz irányba tett lépés miatt kötött ki azon a Szörny híd alatti, furcsa helyen, ahol történeteket meséltek; bár Lekk is szerepet játszott benne. Keserkék félreszökkent egy sikátorba, hogy elkerüljön két nagydarab, dülöngélő férfit, és mivel ők is éppen oda fordultak be, csapdába esett. Persze kinyomakodhatott volna mellettük, csak hát nem akarta felhívni magára a figyelmet, úgyhogy lépegetett tovább előre, mintha pontosan tudta volna, merre tart. A sikátor azonban szerencsétlenségére hirtelen egy bejáratban végződött, amelyet egy férfi és egy nő őrzött.

– Na, mit akarsz? – kérdezte a férfi a zavartan megtorpanó lány látán. – Bemész, vagy sem?

– Inkább elmegyek – suttogetta Keserkék.

– Rendben – válaszolta a férfi. – Akkor viszlát!

Amint Keserkék megfordult, hogy engedelmeskedjen, beérte őt a két férfi, és elhaladtak mellette. Az ajtó kinyílt, miközben beléptek, azután újra bezárult. Ismét kinyílt, és fiatalok vidám csoportja távozott. Az ajtó mögül kihallatszott egy hang: mély, reszelős, kivehetetlen, de

dallamos; úgy képzelte, ilyen hangon szólalna meg egy öreg, bölcs fa. Olyasvalakinek a hangja volt, aki éppen történetet mesélt.

Azután a duruzsolásból mégiscsak kiértett egy szót: Lekk.

– Bemegyek – közölte a férfival, a másodperc törtrésze alatt meghozva az örült döntést. A férfi vállat vont; úgy tűnt, nem bánja, hová megy az ismeretlen alak, csak döntse el végre.

Ekképpen csalta be Lekk neve Keserkéket élete első olyan helyére, ahol történeteket szoktak mesélni.

VALAMI IVÓFÉLE VOLT, nehéz faasztalokkal, székekkel, bárpulttal, amelyet rengeteg apró lámpa világított meg, tömve álló, ülő, jövő-menő, egyszerű ruházatú, kupákból ivó nőkkel és férfiakkal. Keserkék annyira megkönnyebbült attól, hogy csak egy egyszerű ivóban találta magát, hogy kirázta a hideg.

Az emberek a bárpulton álló férfira függesztették a tekintetüket, akinek ferde vonásai és himlőhelyes bőre valamiképpen megszépült a történet előadása során. Keserkék ráismert a történetre, amelyet éppen mesélt, de nem adta fel bizalmatlanságát, nem mintha bármi gyanús lett volna az elhangzottakban, hanem mert a mesélő egyik szeme sötét volt, a másik viszont világoskéken ragyogott. Mi lehet a garabonciája? Varázslatos mesemondó hang? Vagy lakik benne valamiféle gonosz erő, amely magához láncolja az egész terem figyelmét?

Keserkék ötletszerűen megszorozta a 457-et 228-cal, csak hogy lássa, miként érzi magát a szorzás után. Egy percébe került az eredmény, a 104 196 kiszámítása. Semmiféle ürességet vagy ködöt nem érzett a számok körül; egyáltalán nem fogta el olyan érzés, hogy a számokat jobban uralja az elméje, mint bármi egyebet. A mesélőnek egyszerűen csak szép hangja volt.

További vendégek érkeztek, és a mozgás a bárpulthoz sodorta Keserkéket. Hirtelen egy asszony előtt találta magát, aki megkérdezte tőle, mit kér.

– Almasört – felelte a lány, kétségbeesetten kutatva gondolatai között, mit is kérhet egy ilyen helyen az ember, mivel az szokatlan volna, feltételezte, ha semmit sem kérne. Ajjaj, de az asszonyság nyilván pénzt vár a sörért cserébe, ez pedig gond. Keserkék nem is emlékezett rá, mikor volt nála utoljára pénz. Egy királynőnek nincs szüksége pénzre.

A mellette álló férfi bőfögött, miközben a maga elé szórt pénzérmékkel ügyetlenkedett a pulton, mert vaskos ujjával nehezen tudta felszedgetni őket. Keserkék gondolkodás nélkül a pultra fektette fél karját úgy, hogy köpenyének bő ujjja befedte a hozzá legközelebb eső két érmét. Azután másik kezének ujjával benyúlt a karja alá, és kihálászta a pénzt, majd gyorsan az öklébe szorította. Az érmék egy percen belül a zsebében voltak, üres keze pedig ártatlanul pihent a pult tetején. Amikor megpróbált közömbös arckifejezéssel körbenézni, tekintete egy fiatalemberével akadt össze, aki halvány vigyorral az arcán bámulta. Olyan szögben ült a pult mellett, ahonnan tökéletesen láthatta őt, a szomszédjait és – ébredt rá hirtelen Keserkék – azt is, amit éppen elkövetett.

Elfordult tőle, nem vett tudomást a vigorról. Amikor a pultosnő kihozta az almasörét, a pultra tette az érméket, a sors kegyére bízva, hogy nagyjából kiadják a megfelelő összeget. Az asszony felszedgette az érméket, és visszaadott egy kisebbet. Keserkék elvette, azután fogta a kupáját, és elvonult a pulttól egy hátsó sarokba, ahol kevesebb volt a fény, többet látott, őt viszont kevesebben vették észre.

Most már kicsit elengedhette magát, és zavartalanul figyelhetett az előadóra. Ez is az egyik olyan történet volt, amelyet számtalanszor

hallott, sőt, maga is elmesélt már. Annak az – igaz – története volt, hogyan érkezett az apja még kisfiúként a hegyvízföldi udvarba. Koldusként jött, egyik szemén kötéssel, és semmit sem árult el kilétéről, vagy arról, honnan érkezett. Elbűvölte a királyt és a királynét egy kitalált országról szóló fantasztikus meséivel, ahol az állatok élénk szí-
nűek, az épületek olyan magasak és szélesek, mint a hegyek, és ahol
hadseregek bukkannak elő a sziklákból. Senki sem ismerte a szüleit,
és senki sem tudta, miért visel kötést a fél szemén, vagy miért meséli
ezeket a történeteket, de megszerették. A király és a királyné, mivel
nem volt gyermekük, saját fiukká fogadták. Amikor Lekk tizenhat
éves lett, a király más élő családtag híján őt nevezte meg örökösének.

Néhány nappal később a király és a királyné egy titokzatos beteg-
ségben meghalt, ám az udvarnál senki sem vélte gyanúsnak a halá-
lukat. Az öreg király tanácsosai a folyóba ugrottak; Lekk képes volt
ilyesmire kényszeríteni az embereket, sőt, akár saját kezével is be-
lökhetette őket, azután meggyőzhette a tanúkat, hogy valaki mást lát-
tak helyette, vagy öngyilkosság történt, nem pedig gyilkosság. Ezzel
megkezdődött Lekk harmincöt éves, szellemi pusztítást hozó ural-
kodása.

Keserkék sokszor hallotta már ezt a történetet, mint magyará-
zatot. Eddig azonban még soha nem hallotta *történetként* előadva,
amelyben szinte megelevenedett a fiút megszerető, magányos és ked-
ves öreg király és királyné, és a királyi párt odaadóan szolgáló, bölcs,
aggódó tanácsosok. A történet előadója részben valóságghűen írta le
Lekket, részben viszont olyannak, amiről Keserkék tudta, hogy nem
igaz. Soha nem kacarászott rosszindulatúan, nem vigyorgott baljós-
latúan, és nem is dörzsölte össze a tenyerét gonoszul, amint az elbe-
szélő lefestette. Apja sokkal egyszerűbb volt ennél. Hétköznapien be-
szélt, megszokott módon reagált, és szigorú, közömbös pontossággal

hajtotta végre erőszakos tetteit. Nyugodtan követte el mindazt, ami szükséges volt az akarata teljesítéséhez.

Az apám – gondolta Keserkék. Hirtelen a zsebében lapuló érme felé nyúlt, elszégyellve magát a lopás miatt. Eszébe jutott, hogy a köpenyét is lopta. – *Én is elveszem, amit akarok. Ezt a tulajdonságomat vajon tőle örököltem?*

A fiú, aki tudta róla, hogy tolvaj, fura szerzet volt. Egy pillanatra sem maradt nyugton, állandóan jött-ment, átfurakodott az emberek között, akik arrébb léptek, hogy elengedjék. Könnyű volt szemmel tartani, mert az egyik legfeltűnőbb figura volt a teremben, egyszerre lienid, ugyanakkor mégsem teljesen az.

A lienidek csaknem kivétel nélkül sötét hajú, szürke szemű emberek voltak, akiknek bizonyos fajta szépség tükröződött a szájuk vonalában, a hajuk esésében, mint Égkéknak és Pongornak, ezenkívül aranyat viseltek a fülükben és az ujjaikon, férfiak és nők, nemesek és átlagpolgárok egyaránt. Keserkék örökölte Kőris sötét haját és szürke szemét, sőt némileg a lienidek által keltett sajátos összbenyomást is, bár az ő megjelenése nem volt olyan mutatós. Mindenesetre inkább nézett ki lienidnek, mint ez a fickó.

Annak haja ugyanis olyan napszíttá barna volt, mint a nedves homok, a hajszálak végén szinte fehér, bőrét pedig szeplők pettyezték. Arcvonásai sem vallottak különösebben lienid származásra, bár elég jóképű volt, ám a fülében csillogó arany fülbevalók és az ujjain viselt gyűrűk kétségtelenül Lienidből származtak. Szeme leírhatatlan, elképesztő bíborszín volt, így hát rögtön tudni lehetett, hogy nem hétköznapi figura. Majd miután a szemlélő túl volt az első meglepetésén, azt is láthatta, hogy két szeme a bíbor két különböző árnyalatában játszik, a fiú tehát garabonc. S lienid, bár nem annak született.

Keserkék kíváncsi volt, mi lehet a garabonciája.

Akkor észrevette, hogy amint a fiú ellép egy éppen a kupájába kortyoló férfi mellett, gyorsan annak zsebébe nyúl, kivessz belőle valamit, és a karja alá gyűri. Az egész hihetetlenül gyorsan zajlott le. A garabonc felnézett, majd véletlenül összeakadt a tekintete Keserkékével: látta, hogy a lány szemtanúja volt iménti tettének. Ezúttal a nevetés leghalványabb nyoma sem rejtett az arckifejezésében, csak hidegség, némi szemtelenség és a felvont szemöldökével jelzett fenyegetés.

Sietve hátrat fordított Keserkéknek, és a bejáráthoz sétált, ahol egy sötét, sima hajú fiatalember, vélhetően a barátja vállára tette a kezét, akivel azután együtt távoztak. Keserkék a fejébe vette, hogy megnézi magának, merre tartanak, ezért otthagya az almasörét, és utánuk indult, ám mire kilépett a sikátorba, már nyomuk veszett.

Nem tudta, mennyire késő van, úgyhogy visszaindult a kastélyhoz, de útközben megállt a felvonóhíd lábánál. Pontosan ezen a helyen állt egyszer, kis híján nyolc évvel ezelőtt. Lába az emlékek nyomán önkéntelenül is a nyugati városnegyed felé akarta vinni, amerre azon az éjszakán indult anyjával; végig akart menni a folyó mentén nyugati irányba, amíg messze maga mögött nem hagyja a várost, át akarta szelni a völgyeket a rét, majd a mögötte húzódó erdő irányába. Meg akart állni azon a helyen, ahol az apja lóhátról hátba lőtte az édesanyját, miközben az a hóban futott előle. Keserkék nem látta, hogyan történt. Az erdőben rejtőzött, anyja utasítására. Pongor és Katsa viszont szemtanúi voltak a gyilkosságnak. Pongor néha elmesélte neki, csendesesen, a kezét fogva. Olyan sokszor elképzelte már, hogy saját emlékének érezte, pedig nem az volt. Nem volt jelen, nem sikitott, ahogyan a képzeletében tette. Nem ugrott a nyílvevő elé, nem lökte az édesanyját félre az útjából, és nem hajított kést az apja felé, hogy még időben megölje.

Kettőt ütött az óra, visszahozva Keserkéket a jelenbe. Semmi sem várta nyugaton, csak egy hosszú, nehéz gyalogút, és az emlékei, amelyek még ebből a távolságból is élesek voltak. Átvonszolta magát a felvonóhídon.

Amint kimerülten feküdt az ágyában, álmosan ásítózva, először nem értette, miért nem képes elaludni. Azután érezte az emberektől nyüzsgő utcákat, az épületek és a hidak árnyait, a történetek hangját, az almasör ízét; a rémületet, amely minden mozdulatát átította. Fáradt teste együtt lüktetett az éjszakai városban zajló élet rezdüléseivel.